

EL CERCLE DE L'AMOR

PREMI PERE MULET CERDÀ
DE NARRACIÓ CURTA

En Lluís portava deu anys treballant al bufet d'advocats quan va decidir plegar i establir-se pel seu compte. El dia que ho va comunicar a l'Eudald Timó, l'amo del bufet, en Lluís va tornar a casa abatut. El primer que va fer va ser trucar a la seva mare.

—Ja està fet, mama.

—Molt bé!

Més expansiu amb les penes que amb les alegries, va continuar:

—No m'ho ha posat gens fàcil; ha estat desagradable. S'ha enfadat perquè m'emportaré clients.

—Tu estigues tranquil, no has fet res malament. No hauries hagut de marxar si ell t'hagués sabut valorar. Ara pensa en el futur.

—Esperem que tot vagi bé —va respondre en Lluís amb un to poc enèrgic mentre es deixava caure al llit del dormitori.

—Segur, fill. Estic molt orgullosa de tu! —va dir, i després d'uns segons va afegir—: Has agafat la llista dels clients, oi?

En Lluís va notar una lleugera opressió al pit i es va afluir el nus de la corbata.

—Lluís, que no vens? —el va cridar la Natàlia, acabant de parar la taula del sopar.

—Un moment, parlo amb la mama.

—Ui, passa'm el telèfon!

En Lluís va obeir i li va portar el mòbil. Les dues es van embarcar en una conversa sobre el futur del fill i marit. La Natàlia reia i li va picar l'ullet a en Lluís, que li va respondre amb un somriure nerviós. La idea d'obrir el seu propi despatx havia estat de la seva dona. Ella hi treballaria com a administrativa. Així, podria deixar la feina de dependenta de la botiga de sabates, on tenia uns horaris impossibles.

La Natàlia era una cuinera excel·lent i havia preparat un petit sopar de celebració. Fins i tot van obrir una ampolla de cava.

En Lluís es va posar seriós.

—Saps, Natàlia, quan la mare em va dir que en Timó m'havia acceptat al seu bufet, em vaig entusiasmar. Sobretot volia fer-ho bé, per ella, per fer-la quedar bé amb el seu amic. Vaig treballar moltes hores sense cobrar, però per a ell mai era suficient. Li vaig comentar a la mare. Ella volia anar-hi a parlar, com va fer a l'escola amb aquella mestra que em tenia mania. Però m'hi vaig negar; hauria estat ridícul.

—Sí, amb trenta anys, ta mare no et pot treure les castanyes del foc, eh?

En Lluís va notar com li pujava la calor a les galtes, però es va refer de seguida i va continuar:

—I recordes que ho vaig fer? Vull dir, parlar amb en Timó. Estava molt nerviós aquell dia. Com ja saps, no va anar gaire bé.

—No ho diguis això. Et va apujar el sou, no?

—Però va deixar entendre que jo no tenia talent.

En Lluís estava pensatiu i trist.

—No hi pensis més. Ara ja no importa.

—Sí, sí que importa —va dir ell—. En Timó no m’ha tractat com em mereixia. Però tu i la mama m’heu fet costat. No sé què hauria fet sense vosaltres.

La Natàlia es va inflar com un globus; va enrogir i els ulls li brillaven.

—T’estimo.

Després, canviant de to, va somriure mentre aixecava la copa de cava:

—Pel teu futur, com advocat!

Van brindar, la Natàlia amb alegria i en Lluís, encara neguitós.

El dia següent, feia un matí càlid de primavera, i en Lluís va anar a treballar sense corbata. Es va asseure al seu despatx i va mirar al seu voltant. Els dits nerviosos picaven sobre la taula. Es va treure l’americana i va passejar per la sala. Tot se li feia estrany. En la seva feina anterior, el seu cubicle era un caos d’expedients, notes i documents. Aquí, en canvi, les superfícies dels mobles lluïen noves i buides, amb un aspecte immaculat. Estava tocant el comandament de la pantalla penjada a la paret quan la Natàlia va interrompre sense trucar. Va tenir un ensurt i va estar a punt de disculpar-se, abans de recordar que era el seu despatx. Va sospirar i es va posar a la feina.

El bufet va arrencar bé. En Lluís tenia bon caràcter i molts contactes. No li va costar massa arregar un bon grapat de clients.

Un dia, però, en perdre un plet, un client es va posar furiós. En Lluís sabia que no ho havia fet gens bé. La sentència el rebregava implacable. La discussió va pujar de to i el client va colpejar la taula amb els punys. El va calmar com va poder. Quan per fi va marxar, en Lluís tremolava. Feia una calor sufocant i suava, marejat. Només arribar a casa, es va tancar al lavabo per vomitar. Quan en va sortir, blanc com el paper, la Natàlia l'esperava amb el telèfon a la mà.

—He trucat a la teva mare. Parla amb ella, si us plau.

Ell es va asseure al sofà i, obedient, es va disposar a escoltar les paraules de la mare.

—Mira, fill, de mala gent sempre en trobaràs, però no pots deixar que et facin rendir-te.

—Sí, mama. Però aquest plet no l'hauria d'haver agafat. No estava preparat.

—Bestieses! Lluís, escolta'm bé —va dir, lentament, remarcant cada paraula—: Tu no has fet res malament.

Quan va penjar el telèfon, esgotat, es va deixar caure al sofà. Al cap de pocs minuts, ja dormia.

El bufet va tirar endavant. Tot i que hi va haver alguns problemes, seguits de moments de desànim, amb l'ajuda de la Natàlia i la mare, el negoci va continuar creixent. La vida de Lluís fluïa; i si bé no era del tot plàcida, era il·lusionant.

El cop no el va veure venir. Hi ha girs de la fortuna que no s'anuncien i que són devastadors. Un dia, la mare de Lluís no es va trobar bé. Tenia una febre molt alta. Quan van anar al metge, li van dir que tenia una infecció i li van receptar uns antibiòtics. La temperatura no li baixava i la van portar a urgències. Ja ingressada, els metges van donar moltes explicacions i van mencionar el nom d'una bactèria rara. En Lluís només va entendre l'essencial: era molt greu, i la vida de la seva mare corria perill. Estava estirada al llit de l'hospital, amb les galtes vermelles per la febre. No patia dolor, però se sentia molt dèbil. La Natàlia estava asseguda a la butaca, al costat del llit, pendent de la malalta. L'aire de l'habitació era carregat, amb una barreja d'olors corporals mal ventilats i de productes higiènics.

En Lluís semblava absent, mirant per la finestra. A fora descarregava una tempesta sobre la ciutat, amb una pluja intensa. Va mirar el mòbil: estava ple de missatges d'amics i parents preguntant per l'evolució de la mare. No tenia esma per respondre. Li costava connectar amb el que estava succeint. Era com viure un malson, esperant despertar-se i adonar-se que no havia estat real.

La mare va fer el gest d'incorporar-se, i la Natàlia la va ajudar a posar un coixí per recolzar l'esquena.

—Nena, escolta'm un moment —va dir—. Promet-me que cuidaràs del Lluís.

La jove va assentir amb el cap, incapaç de respondre per un nus a la gola. Va veure que la dona mirava cap a en Lluís i feia un gest perquè s'hi acostés. La Natàlia es va aixecar per deixar-li el seu lloc. Ell es va seure a la butaca i, amb les dues mans, va prendre la mà de la seva mare.

—Sí, mama.

—Lluís, m'has de fer una promesa.

Ell va esperar amb els ulls plens de tristesa.

—Promet-me que no permetreu que l'Eudald Timó vingui a la meva vetlla.

En Lluís es va descompondre. Pensar en la pèrdua de la seva mare ja era prou difícil. Imaginar la vetlla, el funeral i l'enterrament era molt dolorós.

—Mama, si us plau...

—No, fill; no marxaré tranquil·la si no m'ho promets. Amb tot el que et va fer passar...

En Lluís va notar com s'omplia de tendresa. Allà estava la seva mare, amb la vida pendent d'un fil, pensant en aquell home que tant mal li havia fet. Ningú l'estimaria mai tant.

—D'acord, mama. Farem el que demanes. T'ho prometo.

I es va aixecar, per besar-li lentament el front, desitjant que aquell instant fos etern.

El dia de la vetlla, malgrat ser el febrer, el sol brillava esplèndid. A dins, en Lluís rebia les mostres de condol amb la mateixa sensació d'irrealitat que l'havia acompanyat des de l'inici de la malaltia. En aquella gran sala blanca, banyada pels rajos de la freda llum hivernal, es perdia en els seus pensaments, on encara

es referia a la seva mare en temps verbal del present, o es sorprenia preguntant-se per què tothom parlava tan baixet. La Natàlia estava serena, sense rastre de pena o angoixa, gairebé radiant. Rebia la gent amb petons i abraçades.

En Lluís es va recordar neguitós de la promesa que li havia fet a sa mare. Se li va acudir que podia trucar algun col·lega, encara empleat del seu ex-cap, perquè advertís en Timó que no hi anés. Ho va consultar amb la Natàlia.

—No, de cap manera —va respondre ella, seca i tallant—. Avui en Timó rebrà el que li toca.

Sense donar temps a en Lluís per respondre, el va agafar del braç i el va arrossegar a saludar uns coneguts que s'acostaven.

En un moment de la conversa, la Natàlia, repenjada en ell, va dir afectuosament:

—Ara seré jo qui tindrà cura de Lluís.

Ell va provar de somriure i li va sortir una ganyota.

A mig matí, l'Eudald Timó va arribar acompanyat de la seva dona. Era un home de seixanta i tants, amb el cabell blanc, vestit correctament amb americana i corbata negra. La seva dona era d'aquelles que va a la perruqueria dos dies per setmana i no surt de casa sense mirar-se tres vegades al mirall. Van baixar de l'Audi i, agafats del braç, es van dirigir cap a l'entrada. Feien una parella elegant, gairebé majestuosa. Es van entretenir saludant alguns assistents que eren a fora.

La Natàlia, en sortir dels lavabos, els va veure a través de l'enorme vidriera de la façana. Ràpidament va buscar el seu marit, que era al fons parlant amb uns

cosins.

—Perdoneu, necessito en Lluís uns minuts.

Li va xiuxiuejar alguna cosa a l'orella. En Lluís va fer un bot i va aixecar el cap buscant l'Eudald Timó, que en aquell moment obria la porta i deixava galantment passar la seva esposa. En Lluís va empassar saliva. Dubtava fins que va notar la mà de la Natàlia a la part baixa de l'esquena, que l'empenyia suau però ferma. Va avançar lívid cap a l'entrada. Movia els ulls a banda i banda, buscant desesperat algun motiu per aturar-se, però res ni ningú es van interposar en el seu camí. Es va plantar davant en Timó com un condemnat a la seva cita amb el botxí.

—Lluís, t'acompanyo en el... —l'Eudald Timó va allargar una mà buscant l'encaixada amb en Lluís, però es va quedar flotant a l'aire.

—Perdoni, però els he de demanar que marxin —el va interrompre en Lluís. Es va sorprendre en notar que la seva veu, malgrat un lleuger tremolor, havia sonat clara i nítida. Va estirar l'esquena i va alçar el cap. Agafava confiança.

—Com dius? —va fer l'esposa, totalment descol·locada. El seu marit va enrogir de manera violenta. La mà es va tancar en un puny rabiós.

En Lluís va vacil·lar de nou. Notava la mirada de Natàlia clavada a la seva esquena i sentia el seu alè al clatell. Havia de seguir. Va obrir les cames i es va inclinar cap endavant. Va dominar la respiració i va dir, aquesta vegada amb contundència:

—Han de marxar. Va ser l'última voluntat de la meva mare.

Altres persones es van girar sorpreses. Una dona que era molt a la vora va fer un pas enrere, com si tingués por. Es va fer un silenci tens.

En Timó i en Lluís eren un davant l'altre, mesurant les seves forces.

—Com vulguis —va respondre l'Eudald secament. Vençut, es va girar per marxar, esforçant-se per no abaixar el cap.

—Quina vergonya! —es va sentir exclamar a la seva dona quan sortien.

En Lluís va sospirar alleujat. Va buscar amb els ulls aprovació entre els testimonis de l'escena, però tots van esquivar el seu esguard. Va esperar uns segons. Els murmuris el van encerclar. Li va semblar que algú l'assenyalava i un altre l'observava de reüll. Es va sentir defallir.

Aleshores la Natàlia el va abraçar per darrere i li va murmurar a cau d'orella:

—Estic molt orgullosa de tu

I en Lluís va comprendre que era a casa de nou.

